

dog, at Friheden maa være noget begrændset, og det forekommer mig, at de Vædringsfor-
slag, vi have stillet, og af hvilke jeg særlig
lægger Vægt paa de to, jeg har omtalt, ikke
lægge Banken nogen Vansteligbed i Veien.

Th. Nielsen: At imødegaa det lange
Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for
Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), skal jeg
ikke indlade mig paa; kun skal jeg bemærke,
at, naar han sagde, at det forekom ham, at
det ærede Medlem for Maribo Amts 2den
Valgkreds (Frederiksen) stillede sig altfor en-
sidedigt paa et landmandsbankagtigt Standpunkt,
saa finder jeg rigtignok til Gjengjæld, at det
ærede Medlem ikke kan fristendes for at staa
paa et mindre velvilligt Standpunkt overfor
Landmandsbanken. Jeg er nu saa heldig
stillet, at jeg ikke staaar paa noget ensidedigt
Standpunkt, men kan tage ganske almindelige
Hensyn. Jeg har allerede ved 1ste Behand-
ling udtalt mig om Trangen til en saadan
Bank, men om denne kommer til at fyldest-
gjøre de Forhaabninger, man kunde nære om
den, vil selvfølgelig først Tiden vise. Men
at der er Trang til den, det har jeg vist,
navnlige støttet paa, at Nationalbanken er saa
overmaade forsigtig i at gjøre Udlaan, og at
den ikke udlaaner direkte mod Pant i faste
Eiendomme. Jeg skal dertil endnu i Dag sœie,
at der aabenbart hos Landmændene tillige er
Trang til at faa Kassekredit imod at stille
Kaution, ligesom der kan være Trang til at
faae Laan paa andet Pant. Hertil kommer,
at det kan være meget gavnligt, at man over-
hovedet kan faae de fulde Summer udbetalt, i
Stedet for at man, saaledes som Tilfældet er
med Kreditforeningerne, maa sælge sine Obliga-
tioner selv. Selv om man maa betale det
noget høiere, tror jeg dog, at Mange vilde
foretrække at faae de fulde Summer i Stedet
for kun at faae 80 eller 90 Rd. for hvert
100 Rd., som de udsiede Obligation for.
Denne almindelige Betragtning afgjør i Grun-
den, kan jeg gjerne sige, min Stilling til de
foreliggende Vædringsforslag, ligesom overhø-
vedet til selve Lovforlaget. Forsaavidt Lov-
forlaget og de foreliggende Vædringer ikke
gaa udenfor, hvad der allerede er givet ved det

hidtil Bestaaende — være sig for Kreditfor-
eninger, Banker eller Sparekasser — er jeg
med, thi jeg skjønner ikke, at vi ikke skulde
kunne give lignende Begunstigelser til denne
Anstalt, idet det ved 1ste Behandling er godt-
gjort og gjort indlysende, at Sikkerheden er
saa god som vel tænkeligt. Jeg blev derfor
ikke lidet forundret ved at se Vædringsfor-
slaget under Nr. 1, thi det forekommer mig, at
Banken er grundet paa, at der kun skal
indbetales 40 pCt. af de tegnede Aktier, og
det at forlange, at Aktierne skulle være kon-
stant og fuldt indbetalte, forekommer mig rig-
tignok at være det Samme som at tilintet-
gjøre Virksomheden. Hvorfor vi her skulde
opkaste os til Formyndere for Børspekulanter,
ser jeg ikke, og hvorfor vi skulde vise en saa
faderlig Forsorg af Hensyn til Bankens frem-
tidige Eksistens, ser jeg heller ikke. Jeg maa
derfor paa det mest Indstændige fraraade Thin-
get at vedtage Forlaget under Nr. 1. Det
er i mine Dine et farligt Forslag, hvis Ved-
tagelse vil ganske tilintetgjøre Bankens Virk-
somhed. — Hvad derimod angaar Forslagene
under Nr. 5 og 7, da er min Stilling an-
derledes, idet jeg tror, at vi uden Fare kunne
vedtage dem. Forlaget under Nr. 5 tilsigter
i Grunden kun kort og godt, at Ingen skal
komme til at betale Stempning to Gange, og
det er jo noget Egnende, der allerede er givet
i Loven af 11te Februar 1863, saa at det
ikke er noget Nytt, der her foreslaas. Det
Samme gjælder om Forlaget under Nr. 7.
Derimod tror jeg ikke, at det er rigtigt at ved-
tage Forlaget under Nr. 6, ikke fordi Sikker-
heden ikke er god nok — thi det er den i
mine Dine tilviise —, men fordi Overfor-
mynderimidlerne, selv om vi ikke vedtage dette
Lovforslag, under alle Omstændigheder væsentlig
komme Landvæsenet til Gode, i alt Fald de
faste Eiendomme, thi de skulde jo ifølge Loven
udsettes i disse. Jeg ser derfor ikke nogen
Grund til at vedtage denne Vædring, og jeg
vil endog haabe, at den ærede Forslagsstiller
vil tage den tilbage, da jeg tror, at den kunde
vanstelliggjøre Lovens videre Fremme.

Gad: Da jeg i alt Væsentligt kan hen-
holde mig til, hvad der er udtalt af min ærede